

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 934-ҳадис

* اللَّهُ أَفْرَحُ بِتَوْبَةِ التَّائِبِ مِنَ الظُّمَّانِ الْوَارِدِ، وَمِنَ الْعَقِيمِ الْوَالِدِ، وَمِنَ الصَّالِ الْوَاحِدِ، فَمَنْ تَابَ إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا، أَنْسَى اللَّهُ حَافِظِيهِ وَجَوَارِحَهُ وَبِقَاعِ الْأَرْضِ كُلِّهَا حَطَايَاهُ وَذُنُوبَهُ.

(رواه أبو العباس بن تركان الهمداني)

Аллоҳ тавба қилувчининг тавбасидан худди чанқоқ кишининг сув топганидаги, фарзанд кўрмаётганнинг фарзандли бўлганидаги ва адашиб қолган кишининг йўлни топганидаги хурсандлигидан кўра кўпроқ хурсанд бўлувчидир. Кимки Аллоҳга холис тавба қилса, Аллоҳ унинг амалларини сақловчи фаришталар, аъзолари ва ер юзининг барчасидан гуноҳлари ҳамда хатоларини унуттиради.

Абул Аббос ибн Туркон Ҳамадоний ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

